

Jasper en Lukas in Londen

Jasper en Lukas liggen lui in de schaduw van de grote boom in de tuin. Jasper drinkt met een rietje uit een groot glas ijskoude appelsap. 'Pff, wat een hitte. Het lijkt hier het Midden-Oosten wel,' puft Lukas. 'Ik wou dat we op vakantie waren ergens aan een groot meer met lekker fris water,' klaagt hij verder. Het tuinhekje gaat piepend open. Langzaam tilt Lukas zijn hoofd wat op om te zien wie daar aan komt. Een schaduw glijdt over hem heen. 'Hé oom Nardo!' Lukas springt overeind. 'Is je vader thuis?' vraagt oom Nardo.

'In de schuur. Hij is mijn band aan het plakken.'

Oom Nardo loopt naar de schuur. Lukas laat zich weer in het gras zakken.

Even later horen ze Lukas' vader roepen. 'Jasper, Lukas, kom eens hier!'

Ze lopen naar de schuur.

'Hebben jullie zin in een klein reisje?' vraagt vader.

Lukas en Jasper kijken elkaar aan. Dan knikken ze allebei heel hard.

'Waarheen?'

'Wanneer?'

Vader lacht. 'Weten jullie nog dat oom Nardo een paar jaar geleden vaak naar Engeland moest voor zijn werk?'

Ze knikken. 'Oom Nardo heeft het grote wiel gebouwd,' zegt Lukas. Hij herinnert zich de foto's nog wel die zijn oom soms meebracht.

Oom Nardo lacht. 'Nou, die heb ik niet in mijn eentje gebouwd hoor! Maar ik hielp er wel aan mee, dat is waar. Morgen moet ik weer naar Engeland, voor een korte vergadering. En toen dacht ik, misschien willen Jasper, Lukas en zijn vader wel mee.'

'Dus... dus we gaan naar Engeland? Wauw!' zegt Lukas.

'Gaan we met het vliegtuig?' Jasper springt van enthousiasme. Hij wil al heel lang graag een keertje vliegen.

Lukas' vader schudt zijn hoofd. 'Nee, met de veerboot. En het laatste stukje met de trein.'

Moeder brengt hen de volgende dag met de auto naar Hoek van Holland. Daar ligt de veerboot al klaar.

'Zullen jullie goed oppassen?' vraagt moeder bezorgd. 'En goed bij je vader en oom Nardo blijven?'

'Ja mam, we passen echt wel goed op!' Lukas geeft zijn moeder een zoen. Dan gaan ze aan boord van het grote Stena Line schip. Precies om half drie vertrekken ze. 'Hoe laat zijn we in Londen?' vraagt Lukas.

'We varen nu naar Harwich,' zegt oom Nardo. 'Daar komen we ongeveer om acht uur vanavond aan.'

De overtocht is prachtig. Het is heerlijk weer en er staat maar weinig wind. Lukas en Jasper staan bijna de hele overtocht buiten op het dek. Ze genieten van het uitzicht.

'Wat is de zee eigenlijk groot zeg... ongelofelijk!' roept Lukas uit.

Om zes uur gaan ze eten. Na het eten is het nog maar een uurtje varen. Lukas en Jasper gaan weer naar buiten. 'Zullen we doen wie het eerst het land ziet?' Jasper wint.

Vanuit Harwich gaan ze met de trein naar Londen. Het is al heel laat en donker als ze in het hotel aankomen waar ze zullen slapen. De jongens duiken snel hun bed in en ze slapen gelijk. Van een dag op zee word je best wel moe.

De volgende morgen worden ze wakker gemaakt door Lukas's vader. 'Kom op jongens, we gaan veel doen vandaag, ons reisje is veel te kort om te kunnen uitslapen.'

Slaperig laten Jasper en Lukas zich uit bed rollen. Jasper kijkt op zijn horloge. 'Het is nog maar acht uur!' moppert hij.

‘Mis jongetje!’ zegt oom Nardo. ‘In Engeland hebben ze andere tijden. Het is hier nu zeven uur.’

‘Pff... nog vroeger,’ klaagt Lukas.

‘Goed, hier komt de dagplanning. We gaan eerst aankleden. Om half acht ontbijt beneden in de zaal. Om half negen vertrekken we lopend naar het dichtstbijzijnde metrostation. Dan gaan we met de metro naar station Waterloo. Vandaar gaan we lopend naar het wiel.’

Ze krijgen een echt Engels ontbijt, met gebakken spek en eieren, geroosterd brood, worstjes en gebakken champignons. ‘Dit noemen ze nou een *Full English Breakfast*, jongens,’ zegt oom Nardo. Vader wrijft met zijn hand over zijn buik. ‘Een *Full* ontbijt, nou, dat klopt wel. Ik heb nog nooit als ontbijt zoveel gegeten als nu.’

Ze lopen naar het metrostation. Via lange trappen bereiken ze een perron. ‘Ik vind het maar ouderwets hier,’ zegt Jasper. ‘In Rotterdam is de metro veel moderner.’

‘Ja, maar deze metrostations zijn ook veel ouder. Ze hadden hier in de tweede wereldoorlog al metro’s. Ik geloof dat de eerste metrolijn in Londen al in 1863 is geopend. Weet je, er zijn 237 stations, en de totale lengte van alle metrolijnen bij elkaar is 400 kilometer.’

Jasper en Lukas kijken oom Nardo met open mond aan. ‘Dat u dat allemaal uit uw hoofd weet!’ zegt Lukas verbaasd.

Oom Nardo lacht. ‘Ach, als je hier maandenlang aan het werk ben, dan lees je wel eens wat over de stad. Maar daar komt onze metro. Vooruit, instappen!’

Na een korte rit stappen ze weer uit. ‘Station Waterloo. Dit is ook gelijk een treinstation. Het is het grootste station van Londen,’ vertelt oom Nardo verder. Ze gaan naar boven. Als ze na een paar keer knippen aan het felle zonlicht gewend zijn, zien ze in de verte achter een paar gebouwen het gigantische wiel. ‘Kijk daar is-ie!’

Jasper en Lukas willen zo snel mogen naar het wiel. Ze kijken naar boven. ‘Allemensen, wat is hij groot!’ zegt Lukas.

Ze kopen een kaartje. Lukas ziet het gezicht van zijn vader even betrekken als hij het bedrag hoort. ‘Het is vast erg duur,’ fluistert hij tegen Jasper.

‘Zo, hier zijn jullie kaartjes,’ zegt vader.

In zijn hand houdt hij drie kaartjes. ‘Maar... waar is uw kaartje dan?’ vraagt Lukas.

Vader schudt zijn hoofd. ‘Ik blijf liever met mijn beide benen op de grond.’

‘Durfte u niet?’ vraagt Jasper.

Vader lacht een beetje. ‘Ik heb veel last van hoogtevrees. En dit ding gaat echt heel erg hoog. Maar kom, gaan jullie lekker genieten van het uitzicht.’

Zacht zoemend draait het wiel rond. Aan de buitenkant van het wiel hangen de cabines.

Sissend glijden de deuren open. Ze stappen in. ‘Hé, het wiel stopt niet eens als wij instappen,’ zegt Jasper.

‘Klopt. Hij draait zo langzaam dat dat niet nodig is,’ zegt oom Nardo.

Heel langzaam draait het wiel verder. De grond verdwijnt onder hen.

‘Oom Nardo, u heeft toch aan dit wiel gewerkt? Vertelt u er eens wat van,’ zegt Lukas.

‘Goed. Dit wiel noemen ze ook wel het London Eye, het Oog van Londen. Het is gebouwd in 1999 en toen het werd geopend was het het grootste reuzenrad ter wereld. Het is 135 meter hoog, en er hangen 32 cabines aan. De rivier die je onder je ziet, is de Theems. Zie je daar die mooie, oude gebouwen? Dat zijn de regeringsgebouwen van Engeland.’

‘Hoe hard draait het wiel?’ wil Jasper weten.

‘Hij draait heel langzaam, maar 26 centimeter per seconde. Eén rondje duurt ongeveer dertig minuten.’

Hun cabine komt nu heel hoog. ‘Wat een prachtig uitzicht heb je hier!’ zegt Jasper.

‘Ja, met helder weer kun je vanaf het hoogste punt wel 36 bruggen over de Theems zien.’

‘Echt knap van u dat u zo’n wiel kan maken,’ zegt Lukas.

Oom Nardo schiet in de lach. ‘Ha ha... ik heb maar een heel erg klein beetje meegeholpen hoor! De cabines zijn bijvoorbeeld gemaakt in Frankrijk, door een fabriek die skiliften maakt.’ Hij tikt met zijn trouwring op het glas van de cabine. ‘Dit is heel speciaal glas, uit Italië.’ Hij wijst naar beneden, naar de as van het wiel. ‘Die as komt uit Tsjechië, en de stalen velg en de poten zijn in Nederland gemaakt. En o ja, de lagers komen uit Duitsland.’

‘Sjonge. Dus dit is eigenlijk meer een soort Europa-wiel.’ zegt Lukas.

Ze bereiken het hoogste punt. Lukas tuurt naar beneden. ‘Wat zijn de mensen op de grond klein! Hé, is dat daar mijn vader?’ Jasper maakt foto’s met zijn digitale camera. Na een kwartiertje zijn ze weer beneden en stappen ze uit.

‘En... hoe was het?’ vraagt vader.

‘Echt super!’ roept Lukas.

Jasper laat de foto’s zien. Zo kan vader toch nog een beetje genieten van het uitzicht.

Eeuwoud Koolmees

PS: enkele foto’s toegevoegd tbv illustrator.

